

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dei Immortalis In Corpore Mortali Patientis Historia

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1694

§. III. Flagellatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49178](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49178)

nem; quid nunc dices, dum inter omnes homines non sit homo, qui te non odit, maledicat, persequatur: expoliet vestibus, vinciat funibus, molliatur interitum? *tunc tactus dolore cordis intrinsecis, tonabas ex alto, & minabaris: Delebo omnem hominem quem creavi, à facie terra. Quæ jam metuenta sunt nobis ex ore tuo tonitrua? Quæ non expectanda fulmina? Quæ spes redemptionis post tot injurias in Redemptorem? O me miserum, cum jam non sit qui redimat, neque qui salvum faciat!* Quomodo ausim tot inter mihi timenda dicere cum Davide: *Redime me, & miserere mei?* Quid times, ne redimaris, anima mea? Sic loquitur per suum Prophetam, qui posuit pro te animam suam: *Isa. 43. 1. Noli timere, quia redemi te, & vocavi te nomine tuo: Ps. 118. meus es tu. Si ergo sim tuus; dicam ego ad te: Tuus sum ego, salvum me fac.*

§. III.

Flagellatur.

PROPOSITURUS plenum immensi stuporis, ac infiniti amoris sacramentum, prius tanquam ad celeberrimum totius rerum universitatis theatrum, convoco cælos & terras, homines & Angelos; quin & dæmones, sævos justitiæ satellites, ut eum intueantur, qui in atrio Pilati *spectaculum factus est mundo, & Angelis, & hominibus.* O Pater! ad sis hujus tragœdiæ spectator, cujus ego fui auctor. Hoc tamen obtestor, ut si videris manum peccatoris extentam super corpus I illi tui; si videas manus nostras plenas sanguine, manum tuam longè facias à nobis; quia Filius tuus, idem qui à peccatoribus cæditur, pro peccatoribus patitur. Ad sis & tu, ô Justitia! & videas usque ad novissimum quadrantem soluta nostra debita.

1. Cor. 4.
9.

Nec ergo posthac ulla potest timeri punitio, ubi pro puniendis tam copiosa est redemptio, Interim quietum silentium contineat omnia in terris, dum in medio terræ operatur salutem nostram Salvator noster. Non hîc audiantur lamenta super flumina Babylonis sedentium, & flentium; non hîc resonet lyra Davidica: *Miserere mei Deus.* Non opus est, ut *inter vestibulum* *Ps 50.*
& altare plorent Sacerdotes: *Parce Domine, parce populo tuo.* Non hîc audiat vox prodigi: *Peccavi in cœlum.* Pro salute omnium sufficit vox una; vox sanguinis fratris nostri. Sed ut audiat hęc vox sanguinis, aperiantur flagris omnia membra corporis. Tantum, quantum non potest intelligi, necdum exponi, Dei in humano corpore flagellati mysterium, accipite per compendium. Ita illud perstringit D. Hieronymus: *Sex carnifices accedunt: duo eorum virgis spineis; duo loris nodosis: duo catenis ferreis; incipiuntque primi totis viribus eum percutere; adduntur vulnera vulneribus, decurrit sanguis. Primis defessis succedunt secundi, & novis vulneribus vetera cumulant; quos mox tertii subsequuntur, qui uncinis carnem ac pellem avellant.* O cœlum! ô terra! ô Superi! ô inferi! ô quidquid usquam sentit, aut sensus expers est! ô si quid est quod præterea appellare possum! Numquid hîc meritò dixerim cum Jeremia: *Quis audivit talia horribilia, quæ fecit nimis generatio filiorum hominum? Verbum caro factum est, ut salva fieret omnis caro: sed homo pati non potest, Deum esse hominem.* Itaque homines tanquam in rabidas feras conversi, prius ipsi humanitatem omnem exuerunt; tum Jesu Humanitatem per atrocissimas pœnas funditus delere satagunt; quasi ferre non possent, ut Jesus esset Deus. &

Relatus
à Glossa
ordinaria.

Jer. 18. 13
Ioan. 1.

Q

mane.

maneret homo. Toto ergo furoris impetu in Verbi Incarnationem incumbunt, ut Humanitas tot cruciatuum impatiens occumbat. Flagris, loris, verberibus ingeminatis velut super incudem ictibus cutem à carne, carnem ab ossibus validè & atrociter avellunt: quin & humani corporis compagem, & speciem, quantum illis licuit, destruxerunt. Nihil, ut in illis relictum vellent, non sanguinem in venis, non integritatem in nervis, non robur in membris, non nexum in artubus, non carnem in ossibus, non agilitatem in manibus, non firmitatem in pedibus, non pilos in capite, non formam in facie, non spiritum in corpore, imò ne speciem quidem hominis in homine; ita ut numquam verius, quam nunc, possit usurpare illa sua apud Davidem verba:

- Pf. 21. 7.* *Ego autem sum vermis, & non homo. Numquid*
1. Reg 26. *vox hac tua, Pater mi? vox mea est, fili mi. Vermis,*
27. *& non homo. Fui quondam speciosus formâ præstiliis hominum: at nunc per te, vermis sum, & non homo. Tu quidem, ô homo, indueris purpurâ, & bysso, & epularis quotidie splendide, ducis in bonis dies tuos: at ego propter te vermis sum, & non homo. Et tu, mi amantissime JESU, in hoc rerum statu, vel potius casu; in his tuis injuriis, doloribus, cruciatibus inter flagella & vulnera, in laceris membris, in convulsis artubus, in aper-tis venis, in fracto ac cruento corpore, quid agis? quæ tibi mens? quod consilium? quæ inter tot afflictiones, sunt tibi cogitationes?*
Jer. 29. 11 *Ego cogito cogitationes pacis, & non afflictionis. Cogito, non quomodo te in terris flagellem, sed in coelis coronem. Cogito, non de sumenda vindicta, sed remittenda culpa. Cogito, quid adhuc possim facere vineæ meæ, & non feci. O*

JESU.

JESU, verè nunc sponse sanguinis, clamamus omnes ad te, eâdem, qua Judæi, voce; sed non eâdem mente: Sanguis tuus super nos, & super animas nostras. Sanguis tuus, quem in Prætorio Pilati expressit non tam hostium furor, quàm tuus in hostes amor, super nos: Sanguis tuus à Spiritu sancto formatus, ut sanctissimus sit super nos: Sanguis tuus à castissimis Virginis visceribus hauſtus, ut castissimus, sit super nos: Sanguis tuus, ut remittantur peccata nostra, sit super nos: quia *sine sanguinis effusione non fit remissio*: Sanguis tuus ex sacrosancto corpore effusus, ne simus rei corporis & sanguinis tui, super nos. Denique sanguis tuus ex sacratissimis tuis membris, pro tuis membris (sumus enim membra unius corporis) super nos, & animas nostras: ut postquam dealbaverimus stolas nostras in sanguine tuo, possimus à te redempti, cum omnibus tuis Electis, modulari illud sacrum carmen: *Redemisti nos Deo, in sanguine tuo.*

Heb. 9. 22

Apoc. 5.
II.

III. MEDITATIO.

De eodem Mystério.

MYSTERIUM grande, quod omnem excedit fidem, præter illam, quæ est supra naturæ vires, & à Deo infusa, est Dei ab hominibus pro hominibus flagellati cruentum sacramentum. Quod sic est plenum, nescio quo horrore, ut scelus sit illud audire, nec eo audito ad scelera detestanda permoveri. Idcirco quisquis hîc adstas, eorum quæ referuntur, auditor, præmoneo. & admoneo, ut componas & disponas animum ad

Q 2

detc-